

ко постоянствованіе не бѣше речъ до гдѣ-то съ царь - Константина настѣпихъ по-мирны обстоятелства. Както кога единъ мореходецъ приближава единъ непознатъ на него брѣгъ, кой-то е покрытъ съ гѣстѣ мѣглѣ коя-то веднага ся дига и явява ся на очи-тѣ му единъ пространенъ брѣгъ покритъ съ красны градове и цвѣтящи градины — тѣй ся явява сѣверный брѣгъ на *Африкѣ* на свѣршека на второ-то столѣтіе, въ еднѣжъ изъ тѣмнинѣ-тѣ, и на цѣлѣ-тѣ му дѣлжинѣ намѣрва ся вещь христіянство като едно здраво вкоренено населеніе кое-то не е можяло да бѣде отъ вчера.

Ный нѣмаме никакво извѣстіе чрѣзъ коуж рѣкѣ живо-то сѣме на новый-тѣ животъ былъ посѣянъ, само толкова е вѣроятно че станѣло отъ Рымъ, зацо-то между Рымъ и Картагенъ срѣдоточіе-то на Сѣверо-Африканскѣ-тѣ црѣвѣ, имаше едно живо сношеніе. Първо-то извѣстіе за таж црѣвѣ ный приемаме отъ Първый-тѣ — Латинскы црѣковенъ учитель *Тертулліанъ*, презвитеръ въ Картагенъ, въ врѣме на кого-то (въ год. 180.) црѣва-та бѣше ся распространила до толкова че онъ можеше да пише на Римскый-тѣ намѣстникъ.

«Ако слѣдувашъ да гонишь христіяны-тѣ въ Африкѣ, какво ще правишь съ онези тысяща отъ два-та рода, отъ всяко званіе и отъ всякѣ възраст, кой-то самоволно ще ся прѣдставятъ като христіяни? Дали ще имашъ доста огнь и мечеве да ги погубишь? Само отъ Картагенъ десе-та-та чясть трѣбва да иди на убиваніе, и между